

Завод гідрапаратуры — новае прадпрыемства Гомеля. У сёлетнім годзе ён выпусціў першую прадукцыю — гідравузлы для металарэжучых станкоў, выпускаемых станкабудаўнічымі заводамі Гомеля, Оршы і Віцебска. На здымку: галоўны інжынер прадпрыемства В. Г. М'ялянцаў (злева) і інжынер-тэхнолаг А. В. Сіроткін правяраюць дакладнасць шліфоўкі гідрацыліндра папярэчна-стругальнага станка.

Фота Ч. Мезіна.

З адкрытым сэрцам

Сяргэтыя шчырымі пачуццямі гасцінных людзей Югаславіі, пасланцы савецкага народа на чале з Л. І. Брэжневым робяць паездку на краіне. Сардэчна і радасна сустракаюць усюды высокага гасця. Так было ў апранутым зелянінай каштанай і ліп Белградзе і Крагуевацы, у Асіеку і ў Спліце — старажытным партовым горадзе на Адрыятыцы. Братняе яднанне двух народаў, іх растуцае ўзаемнае давер'е радуецца кожнага савецкага чалавека.

«Врло добро», «Врло добро» («Вельмі добра», «Вельмі добра») — так усклікалі рабочыя верфі ў Спліце, калі таварыш Брэжнеў гаварыў аб неабходнасці далейшага ўмацавання савецка-югаслаўскай дружбы ў інтарэсах абедзвюх краін, у імя міру і сацыялізма. І зноў і зноў грывела на пяцітысячным мітынгу «Жывею!» у гонар гэтай дружбы. «У нашай памяці, — сказаў таварыш Брэжнеў, — захаваюцца цёплыя сустрэчы з рабочымі, сялянамі, інтэлігенцыяй Югаславіі».

Даўно сустрэліся савецкі і югаслаўскія народы на дарогах дружбы. Не сатруцца са старонак гісторыі гадзі сумеснай барацьбы рускіх і югаслаўскіх воінаў супраць турэцкіх захопнікаў, якія занявалі балканскія краіны. Наша дружба атрымала новую баявую загартоўку ў суровыя гады барацьбы з гітлераўскімі ардамі. Любоў, даніну павагі народам Югаславіі аддалі перадавыя рускія людзі мінулага. Здушэўная сімпатыя да рускага народа вылучала патрыётаў Югаславіі.

Выступаючы ў Белградзе на сьнеданні ў гонар савецкіх гасцей, таварыш І. Броз Ціта сказаў: «Асабістыя сустрэчы дзяржаўных дзеячоў, а таксама развіццё сувязей ва ўсіх галінах мы заўсёды лічылі самым лепшым спосабам ўзаемнага азнаямлення і ўзаемапаважання і развіцця больш шырокага абмену матэрыяльнымі і духоўнымі каштоўнасцямі паміж народамі».

Важкія словы. Нішто не зможа перашкодзіць нашым народам мацаваць даўнюю дружбу.

Дружалюбнай Югаславіі

Больш дзвюццаці прадпрыемстваў Беларускага эканамічнага раёна пастаяльна сваю прадукцыю ў дружалюбную Югаславію. Калектывы Беларускага аўтамабільнага завода паспяхова спраўляюцца з выпускам партыі вялікагрузных аўтамабіляў «МАЗ-525». Своечасова справіліся з вырабам падоўжна- і вертыкальна-стругальных, затачочных і іншых станкоў станкабудаўнічых заводаў Мінска, Віцебска, Гомеля.

Спецыялісты Югаславіі — частыя госці на прадпрыемствах Беларусі. Яны набываюць тут тэхнічныя веды, абменьваюцца вопытам.

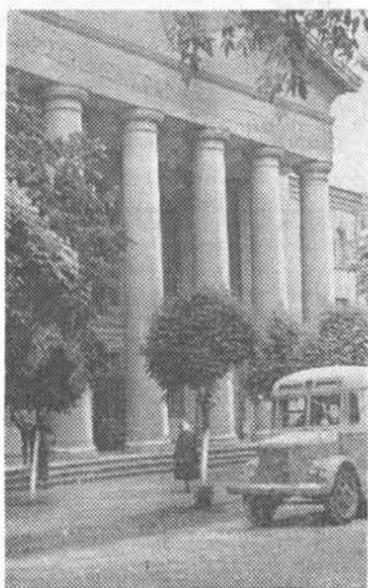
(БЕЛТА)

БЯРОЗА Картузская... Гэтая назва калісьці гаварыла аб балотах, пясчаных і камяністых палетках, аб беднасці. Але не адной беднасцю адметна была Бяроза — беднасць была ўсюды пры польска-фашысцкім прыгоне. Змрочную славу ёй прыносіла турма для палітычных зняволеных, дзе дэфензіва катавала лепшых сыноў беларускага, польскага і украінскага народаў. Яшчэ і сёння прыезджаму могуць паказаць пануры будынак з чырвонай цэглы.

Прайшлі гады. Беларусы з дапамогай братніх народаў разарвалі ланцугі нацыянальнага прыгнёту, у святой бітве з фашызмам адстаялі права будаваць сваё жыццё па-камуністычнаму. Цяпер Бяроза стала вядомай сваімі калгасамі і саўгасамі з тысячамі гектараў урадлівых асушаных тарфянікаў. Уся краіна ведае пра будаўніцтва энергагіганта на Белым возеры.

... Па суседзтву з невялікай вёскаю Ніўкі раскінуўся новы горад са шматпавярховымі дамамі, шырокімі вуліцамі, маладым паркам. Гэта Белаазёрск — малады горад энергетыкаў. У ім жыве 5,5 тысяч чалавек. Кватэры самыя сучасныя, з усімі выгодамі. У былым «мядзведжым кутку» шчодрое электрычнае асвятленне, газ, вада, каналізацыя, радыё, тэлебачанне, тэлефон.

А вось і мэта нашага пада-

Пінскі гідраамеліярацыйны тэхнікум.

ЭНЕРГАГІГАНТ на Белым возеры

дзена натхнёнай працы, колькі здзейснена смелых думак інжынераў і архітэктараў, майстроў і простых рабочых.

Унутры корпуса то тут, то там успыхваюць агні электразваркі, чуваць бразгат металу. Кацельшчыкі, турбіністы, наладчыкі, абмураўшчыкі напружана працуюць, каб здаць другі энергаблок у пачатку кастрычніка.

Першы энергаблок быў пушчаны за 11 месяцаў. І ў нашай краіне, і за мяжой такі тэрмін лічыцца вельмі кароткім. Першая перамога беларускіх энергетыкаў з хуткасцю касмічнай ракеты абляцела краіну. Выступаючы на ўрачыстым пуску Крамянчугскай ГЭС, М. С. Хрушчов назваў Бярозаўскую ДРЭС у ліку лепшых будоўляў краіны.

— Здадзім другі энергаблок не за 11, а за 9 месяцаў, — рашылі рабочыя, даведаўшыся пра высокую ацэнку іх працы кіраўніком Савецкага ўрада.

Да выканання гэтага абавязательства засталіся лічаныя дні. Цяпер вядуцца перадпусковыя работы. Ідуць гідраўлічныя выпрабаванні трэцяга катла, які будзе працаваць у блоку з турбінай — другім сэрцам электрастанцыі. Кацельшчыкі перайшлі на мантаж чацвёртага катла.

Наступны рашаючы ўчастак на пусковым блоку — мантаж электрычнай часткі станцыі. Яшчэ да пачатку верасня быў закончаны мантаж блочнага шчыта кіравання.

Мінеральныя воды Беларусі

Схему распаўсюджвання мінеральных вод на тэрыторыі рэспублікі склаў Інстытут геалагічных навук Акадэміі навук БССР. Пры рабоце над ёю былі выкарыстаны вялікія матэрыялы інстытута Белгалоўгеалогіі, раду іншых арганізацый і ўстаноў.

Доктар геолога-мінералагічных навук П. А. Кісялёў паведаміў карэспандэнту БЕЛТА:

— У пасляваенныя гады ў выніку шматлікіх геалагічных даследаванняў удалося вызначыць плошчы, дзе распаўсюджаны мінералізаваныя воды. Былі атрыманы даныя аб іх хімічным са-

ставе, глыбінях залягання, колькасці вады ў шчылінах і рад іншых звестак.

Устаноўлена, што прыкладна на 70 працэнтах тэрыторыі рэспублікі ёсць такія воды. Яны размешчаны ў раёнах Палескай нізіны, даліна Заходняй Дзвіны, раёне Мінска і некаторых іншых мясцінах.

Часцей за ўсё сустракаюцца хларыдна-натрыевыя воды. Яны могуць быць выкарыстаны для лячэння рэўматызму, нервовай сістэмы, рухальнага апарата, страўнікавых захворванняў. Каля Барысава, Магілёва знойдзены сульфатна-магніева-кальцавыя воды. У раёне Ельска ўскрыты фантаўныя

сера-вадародны гарачыя хларыдна-натрыевыя ра-сол, блізкі па тыпу да вод Мацэсты, але пераўзыходзіць іх па ступені мінералізацыі. Пад Мінскам у выніку бурэння знойдзена вада, падобная да той, якая ўжываецца на украінскім курорце Трускавец.

Як устаноўлена, Прыпяцкая ўпадзіна з'яўляецца унікальнай кладоўкай мінералізаваных хларыдна-натрыевых вод, якія ўтрымліваюць каштоўныя мікрэлемента. На вялікіх глыбінях — парадку трох і больш тысяч метраў — сустракаюцца гарачыя воды, якія могуць быць выкарыстаны для лячэбных і гаспадарчых мэт.

Асобныя шчыліны ў раёнах Мінска, Дрысы даюць у суткі сотні тысяч літраў вады. У іх ёсць ад 1 да 400 кілаграмаў раствораных рэчываў на адзін кубічны метр вады.

На схеме выдзелены тры буйнейшыя зоны распаўсюджвання вод, якія ахопліваюць паўночную, усходнюю і паўднёвую часткі Беларусі. Яшчэ адна такая зона мяркуецца на поўнач ад Гродна.

Рэсурсы мінеральных вод Беларусі могуць быць шырока выкарыстаны для лячэбных, прамысловых і цэплаэнергетычных мэт.

(БЕЛТА).

Усюды, куды ні зойдзеш, бачыш, як поплец працуюць старыя і маладыя, рускія і беларусы, украінцы і літоўцы, прадстаўнікі іншых рэспублік. Асабліва радасна, што на будоўлі вырасла шмат сапраўдных майстроў сваёй справы з былых калгаснікаў навакольных вёсак — з-пад Бярозы, Кобрына, Івацэвіч.

Вось Аляксеў Снігір, кіраўнік брыгады камуністычнай працы. Родам з Бярозаўскага раёна. Яшчэ зусім нядаўна працаваў простым слесарам, старанна вучыўся ў больш спрактыкаваных таварышаў, у брыгадзіра камуністычнай працы, Марціохіна прызначылі майстрам участка, а Снігір узначаліў брыгаду.

Мы разгаварыліся з Аляксеем Снігіром аб яго жыцці-быцці. Ён раскажаў, што нядаўна атрымаў кватэру з трох пакояў і жыве ў ёй з жонкай, якая працуе маляром на аддзелчым участку, маці і малым сынам. Аляксей вучыцца ў вярхнішэйшай школе. З часам мяркуе паступіць у політэхнічны інстытут.

Людзей з лёсам, падобным на лёс Снігіра, на будоўлі сустракаюць усюды. Амаль тое ж самае можна было б раскажаць аб перадавым слесары Сцяпане Самуце з вёскі Ярцавічы, што знаходзіцца ў чатырох кіламетрах ад будоўлі, аб цеслярах Паўлу Яцкевічу і Паўлу Клімчуку з-пад Драгічына і многіх іншых. Будоўля дапамагла набыць добрыя спецыяльнасці многім сотням людзей.

... Праз некалькі дзён будзе пушчаны другі энергаблок Бярозаўскай ДРЭС. Новая электрычная сіла памкне па правадах на заводы і фабрыкі, на калгасныя фермы, у гарадскія кварталы і вясковыя хаты.

Але будоўля будзе працягвацца. З кожным годам электрастанцыя будзе павялічваць свае магутнасці, усё лепш працаваць на камунізм, на шчасце савецкіх людзей.

Б. ГАРДЗЕЙ.

М. ПІРОЖНІКАУ.

Перадавая бетоншчыца на будаўніцтве камбіната буйнапанельнага домабудавання ў Светлагорску Алена Літаш.

Фота Ч. Мезіна.

Багатыя авансы

Усе паважаюць у калгасе імя Пушкіна Бабруйскага раёна сям'ю Мікалая Аляксеевіча Новікава. Працавіцасцю вызначаецца кожны член гэтай вялікай сям'і. Разам з Мікалаем Аляксеевічам памнажаюць славу роднага калгаса яго сыны. За сем месяцаў сям'я Новікава выпрацавала 998 працадзён і толькі авансам атрымала 998 рублёў і 2 994 кілаграмы збожжа.

Багаты аванс атрымалі сем'я Марыі Дашкоўскай, Мікалая Драздова, Аляксея Пракопчыка і іншых.

Тры кілаграмы збожжа, рубель грашыма — такі аванс на кожны працадзень калгасніка за сем месяцаў. Высокая аплата працы спрыяе працоўнай актыўнасці. Члены сельгасарцелі абавязаліся да гадавіны Кастрычніка закончыць усе палявыя работы.

М. ПІРОЖНІКАУ.

І А К І Х К А Л Г А С А У У НАШАЙ РЭСПУБЛІЦЫ СОТНІ

Гэты калгас носіць сімвалічную назву — «Зара камунізма». Менавіта гэтая акалічнасць і вылучыла яго з сотняў іншых. І нам захацелася расказаць аб тым, як жывуць і працуюць людзі іменна ў гэтым калгасе.

Гаспадарка вялікая. Зямлі больш за 5 тысяч гектараў. Сяляне дзесяці вёсак аб'ядналі некалі не толькі свае надзелы, але і свае імкненні ў адно цэлае, каб зрабіць жыццё шчаслівым і радасным для ўсіх. Было спачатку і недавер'е ў магчымасць такога жыцця, і шкадаванне свайго каня, які працаваў цяпер на ўсіх. Але ўсё гэта прайшло. Аднак не пра гэта хочацца весці гутарку. Ды і не змесціць усяго газетная карэспандэнцыя. Для гэтага спатрэбілася б напісаць раман, такі ж, як «Узнятая цаліна» Міхаіла Шолахава.

Зямля — галоўнае багацце хлебараба, але сялян Моўчадзі, Міцкевіч, Катмінаўцаў і іншых вёсак яна не радала шчодрымі дарамі. Патомны хлебараб П. І. Пугач не памятае, каб ён калі-небудзь збіраў на сваім надзеле больш шасці цэнтнераў зерня з гектара. Ды і з чаго было збіраць? Зямля — адны ўзгоркі, на якія каняка з цяжкасцю ўсцягвала плуг.

Але чалавек сам узбагачае зямлю. Цяпер моўчадская зямля дае па трынаццаць цэнтнераў зерня з гектара, па 5—6 цэнтнераў ільновалакна. Выдатна родзяць грэчка, цукровыя буракі, кукуруза.

Багатыя ўраджай ствараюць добрыя ўмовы для інтэнсіўнага развіцця жывёлагадоўлі. На фермах арцелі вялікая колькасць скаціны, асабліва малочнай. Неяк, аналізуючы стан гаспадаркі, заатэхнік Іван Васільевіч Віннічак падлічыў, што на тэрыторыі калгаса цяпер у два разы больш кароў, чым да 1939 года. Амаль усе каровы племянныя, высокаўдойныя. У мінулым годзе многія даяркі арцелі надалі па тры тысячы і больш літраў малака ад кожнай каровы. Калгас у паўтара раза перавыканаў план продажу малака дзяржаве і цалкам забяспечыў унутрыгаспадарчыя патрэбы ў гэтым прадукце.

Змяніўся і характар працы. З цяжкага ярма, якое цягнуў селянін на працягу многіх стагоддзяў, каб пракарміць сябе і сваю сям'ю, яна ператварылася ў першую жыццёвую неабходнасць, у працу для ўсіх. Кожны член арцелі працуе з усведамленнем, што ён прыносіць

карысць іншым і што другія працуюць для яго.

Праца стала больш лёгкай і больш радаснай. У калгасе каля 30 трактараў. Машыны робяць усё: здабываюць торф для ўгнаення, развозяць і раскідваюць яго па палях, аруць, сеюць, убіраюць ураджай. Жывёлагадоўчыя фермы таксама механізаваны. Аўтапаенне, аўтадаенне, механізаваная ўборка памішанняў амаль цалкам выцеснілі ручную працу з кароўнікаў і свінарнікаў. Даяркі з дапамогай машын лёгка абслугоўваюць па 25 кароў.

А колькі пабудавана за апошнія гады!

Дабротныя кароўнікі, вельмі падобныя на светлыя фабрычныя цэхі, свінарнікі, абсталяваныя падвяснымі дарогамі і кармазапарнікамі на дызельным

На будаўніцтве школы-інтэрната.

У калгаснай бібліятэцы.

паліве, механічныя майстэрні, дзе ёсць такарныя, свідравальныя і іншыя станкі.

Вырасла культура вёскі. У кожнай — клуб, дзе рэгулярна дэманструюцца фільмы, праводзяцца вечары адпачынку калгаснікаў. На жывёлагадоўчых фермах ёсць чырвоныя куткі, там у вольную хвіліну жывёлаводы глядзяць тэлевізійныя перадачы, чытаюць газеты, часопісы і кнігі.

Павысіўся матэрыяльны дабрабыт калгаснікаў, палепшылася бытавое абслугоўванне. Калгаснікі атрымліваюць на працадзень па 2 кілаграмы збожжа і па 70 капеек грошай. Апрача таго, бульбу, малако і іншыя прадукты. У кожнай брыгадзе адкрыты сталовыя, дзе жывёлаводы харчуюцца бясплатна, а астатнім калгаснікам абеды ад-

пускаюцца па самых нізкіх цэнах. Састарэлыя калгаснікі атрымліваюць пенсіі ад калгаса.

Арцель бярэ на сябе аплату за карыстанне калгаснікамі некаторымі камунальнымі і культурна-бытавымі паслугамі.

Праўленне калгаса вырашыла адкрыць уласную швейную майстэрню. Цяпер ужо не трэба будзе ехаць у горад, каб заказаць наліто або касцюм, калгасныя швачкі зрабяць гэта не горш, чым у атэль. Працуе таксама шавецкая майстэрня.

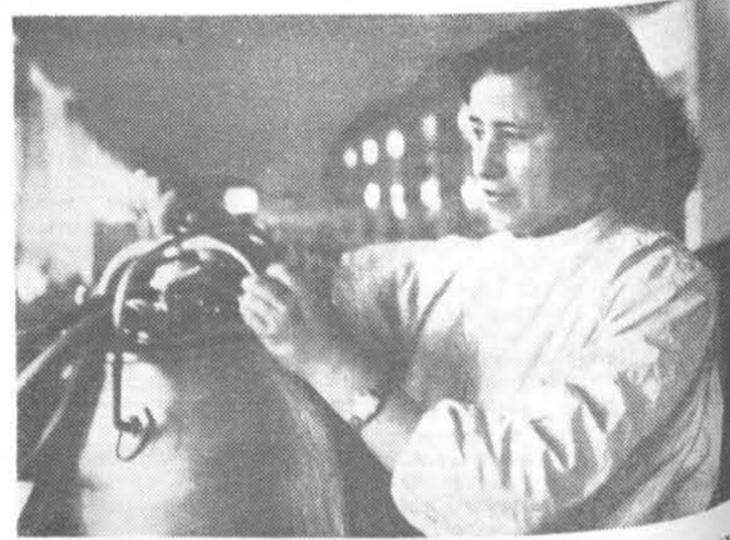
Вялікую дапамогу атрымаюць жанчыны. У гэтым годзе запланавана адкрыць у кожнай брыгадзе яслі. У Міцкевічах яслі працуюць ужо. У Моўчадзі будзецца школа-інтэрнат. Хутка дзеці пройдуць на калгаснае і дзяржаўнае забеспячэнне. У малюнічым бары на ўскраіне Моўчадзі заканчваецца будаўніцтва дома для састарэлых. Запланавана таксама будаўніцтва калгаснага санаторыя.

А. ІУЧАНКАУ.

Гарадзішчанскі раён
Брэсцкай вобласці.

У калгасе ёсць 24 трактары, 15 збожжавых і сіласаўборачных камбайнаў, 8 складаных малатаран, пагрузчыні, ільнопрацоўваючыя аграгаты і іншая тэхніка. На здымку: інжынер калгаса І. Мароз (справа) і механікі арцелі А. І. Менчын і Л. Г. Ключа разглядаюць новую тэхніку.

Даліна арцелі, ударнік камуністычнай працы Марыя Пацуневіч рыхтуеца да электрадойкі. Фота Л. Лопуха.

Жыццё няспынна паляпшаецца

Жабінка — невялікі, але чысты і прыгожы зялёны гарадок. Тут на ціхай прываказальнай вуліцы ў акружаным зелянінай утульным домежытце жыве сям'я Сцяпана Аляксеевіча Калішчука.

Шэсць год прайшло з таго дня, калі Сцяпан Аляксеевіч пакінуў далёкую заморскую краіну і пасля многіх год марнага шукання шчасця зноў ступіў на зямлю сваёй Радзімы, аб якой ніколі не забываў, жывучы ў Аргенціне.

Край бацькоў! Мілы і дарагі ён кожнаму вандроўніку на чужыне. Нічога няма даражэй за Радзіму. Нічога няма страшней пазбавіцца яе, нічога няма больш радаснага зноў знайсці яе.

Я ва ўтульным домежытце Калішчукоў. Сцяпан Аляксеевіч расказвае пра работу, пра свой садзік, паведамляе аб тым, што хутка павіна прыехаць з Ленінграда яго дачка.

— Вось, нядаўна атрымаў пісьмо ад таварыша з Аргенціны — Сямёна Крываносава, — гаворыць ён. — Цудоўны чалавек. Пачытайце, пра што ён піша.

Я ўважліва прачытаў пісьмо Сямёна Крываносава. Ён паведамляе сябру пра сваё жыццё, пра тое, дзе цяпер працуе, падрабязна піша, якія змены адбыліся ў яго сям'і, пра сённяшняе жыццё ў Аргенціне. Вось радкі з пісьма Сямёна Крываносава: «Кожт жыццё ўзрос у тры разы і працягвае расці. Сярэдні заробтак рабочага складае ўсяго 8000 пеза ў месяц. Падаткі сталі невыноснымі... Усё часцей і часцей думаем пра Радзіму. Радзіма ніколі не забываецца, яна, як маяк у жыццёвым моры...»

Так піша наш чалавек, які вымушаны быў калісьці пакінуць Радзіму і шукаць у чужой краіне сваё шчасце.

Разам са Сцяпанам Аляксеевічам мы доўга гаварылі пра Сямёна Крываносава, пра жыццё ў Аргенціне. Сцяпан Аляксеевіч даў мне прачытаць і сваё пісьмо, якое ён напісаў у адказ сябру. Спачатку ён таксама піша аб тым, як жыве, дзе працуе, паведамляе пра членаў сваёй сям'і. Вось радкі з пісьма Сцяпана Аляксеевіча Калішчука: «Жыццё ў нашай краіне няспынна паляпшаецца. Расце дабрабыт працоўных. Напрыклад, я нядаўна купіў сабе пральную машыну, радыёлу, швейную машыну. Мая жонка працуе настаўніцай і зарабляе 72 рублі ў месяц, а я зарабляю 75 рублёў у месяц.

Дачка Ліда ў гэтым годзе заканчвае Ленінградскі дзяржаўны ўніверсітэт. А хіба змагла б яна атрымаць вышэйшую адукацыю, калі б я жыў ў Аргенціне? Вядома, не! Ды ты і сам аб гэтым ведаеш. Жывём мы вельмі добра, а галоўнае, Сямён, мы упэўнены ў заўтрашнім дні, упэўнены ў тым, што ў нас заўсёды будзе работа і дах над галавой, упэўнены ў будучыні нашых дзяцей і ўнукаў».

Так піша Сцяпан Аляксеевіч Калішчук, які шэсць год назад вярнуўся на Радзіму.

В. БРАДЭНІК.

г. Жабінка, Камянецкі раён,
Брэсцкая вобласць.

Л е п е л ь

На малюнічым беразе возера размешчаны горад Лепель. Любы яго лепельчаны і таму з кожным годам усё больш прыгожэе. Добраўпарадкаваны свой горад.

На месцах папалішчаў, а горад моцна быў разбураны ў час Айчынай вайны, выраслі новыя дамы, культурныя, навучальныя і медыцынскія ўстановы, прамысловыя прадпрыемствы. У цэнтры горада — плошча Свабоды. Некалі тут была пустка, а зараз — прыгожы ансамбль будынкаў, у якіх размешчаны камбінат бытавога абслугоўвання, спецыялізаваныя магазіны, школа-інтэрнат, раённы Дом культуры, пошта.

Увечары горад заліваецца электрычным святлом. Зноў пабудавана гарадская гідрэлектрастанцыя забяспечвае энергіяй не толькі горад, але і навакольныя калгасы «Салют», імя Калініна, «Новы будаўнік», «VI з'езд Саветаў», імя Чапаева.

На паўднёвай ускраіне горада высяцца буйныя прамысловыя прадпрыемствы: малочна-кансервавы завод, харчакамбінат, электрарамонтны завод. На тэрыторыі малочна-кансервавага завода вырабляюць пасёлак.

Шырокім фронтам ідзе жыллёвае будаўніцтва. За апошнія пяць год у горадзе будавана дзевяць новых вуліц. Толькі ў мінулым годзе здадзена ў эксплуатацыю 4950 квадратных метраў жылых плошчы. Многія сем'і рабочых і служачых справілі навосялілі ў гэтым годзе.

Пахлапаціліся гараджане і аб стварэнні зялёнага кольца вакол свайго горада. У прыгарадах Лепеля пасаджана 49 гектараў сакавага ляску.

Ф. БУТОЎСКІ

Дараваць рэдакцыя «Голасу Радзімы»! У сваім пільме па просьбе нашых землякоў я хачу расказаць аб Сяргею Коўзіку. Ад іх я даведаўся, што ён жыве ў Аўстраліі і выдае сябе за пакрыўджанага Савецкай уладай чалавека. Магчыма, ёсць людзі, што вераць яму. Але ён не той, за каго выдае.

Коўзік перад вайной жыў у вёсцы Крывін Ручаёўскага сельсавета Лоеўскага раёна. У гэты час я працаваў там старшынёй калгаса «Чырвоны араты». Працу выконваў Коўзік, як кажуць, праз пень-калоду. Затое на хуліганскія ўчынкі быў мастак. Доўга цягнулі калгаснікі яго выхадкі, а затым цяргненне лопнула, і яны паклілі ім канец. Коўзік прадстаў перад савецкім судом і атрымаў па заслугах.

Як толькі фашысты акупіравалі нашу мясцовасць, Коўзік з'явіўся дома і з радасцю прыняў прапанову фашыстаў стаць паліцэйскім пры Ручаёўскай паліцыі. Як вуж, выкручваюся ён, каб дагадзіць гаспадарам.

Галоўнай яго прафесіяй стала забойства людзей. Аднойчы змай з'явіўся Коўзік да мяне на кватэру і загадаў:

— Дай валёнкі і кажух, а то — заб'ю.

— У мяне іх даўно забра-лі, — адказаў я.

Коўзік пачаў мяне збіваць плёткай і, каб не дзеці, заб'ю бы. Не прайшоў тыдня, як ён зноў завітаў у маю хату. На гэты раз ён прыкладам за тое, што я быў сумленным калгаснікам. І так паўтаралася не

адзін раз. Апошні раз Коўзік наведваў мяне восенню 1943 года. Уварваўшыся ў дом, ён, нібы шалёны звер, накінуўся на мяне. Біў чым папапа і акрываўленага, без прытомнасці адвёз у Брагін, здаў на расправу ў СД.

.....*

Забойца схаваўся ў Сіднеі

.....*

Але не збыліся яго мары, я ўцёк і больш не пападаўся на звырыныя вочы ката. Гэта і выратавала мяне жыццём.

Усе жыхары вёсак Крывін і Ручаёўка добра ведаюць гэтага забойцу. Жыў у нас калгаснік Марк Дзімітравіч Лямешчанка са сваёй сям'ёй. Да вайны ён працаваў крамнікам у нашай вёсцы. Коўзік вырашыў, раз ён працаваў крамнікам, то ў яго будучы грошы і добрая вопратка. І гэты нямецкі паслугач накіраваўся да Лямешчанкі. Усё добрае, што было ў калгасніка, Коўзік забраў, а яго самога разам з сям'ёй адвёз у Брагін, у СД. Доўга катавалі фашысты Лямешчанку і яго жонку Ганну Ісакаўну, а затым расстралялі. Не адставаў на забойствах ад фашысцкіх катаў і Коўзік.

Асабіста ім былі заагты дзве жанчыны з сучаснай вёскі Сінск толькі за тое, што адмовіліся даць яму новы кажух і самагонкі.

Загінула ад рук Коўзіка і акушэрка з нашай вёскі Алена Кацуба. Аднойчы раніцай Коўзік са сваім памагатым, таксама нашым аднавяскоўцам паліцэйскім Іванам Кацубам, прыйшлі да акушэркі. Вопратка і хатнія рэчы жанчыны спадабаліся катарам. Коўзік і Кацуба вывелі акушэрку разам з 4-гадовым сынам у поле і там забілі. Целы акушэркі і хлопчыка былі так знявечаны, што іх цяжка было пазнаць.

Быў і такі выпадак. Аднойчы Коўзік і Кацуба адправіліся зноў у вёску Сінск. Нарабаваўшы добра, яны вярталіся дадому. Па дарозе чагосьці не падзялілі паміж сабой, і каб забраць усё нарабаванае сабе аднаму, Коўзік заб'ю свайго палчэніка.

За заслугі перад фашыстамі Коўзік быў павышаны ў паса-дзе.

У хуткім часе гітлераўцы прызначылі яго камандантам Ручаёўскай валасной паліцыі.

За два дні перад прыходам Савецкай Арміі Коўзік з сям'ёй і нарабаваным добром уцёк за акіян.

Але народ добра памятае здзекі і забойствы гэтага здрадніка і адшчапенца.

Ведайце, нашы суайчыннікі ў Аўстраліі, што па адрасу Cambridge 38 Sydney Australia жыве Коўзік Сяргей — здраднік, рабаўнік і забойца.

А. КАЦУБА.

Гнілы плот вакол Куобы

Як паведаміў друк, у пуэрта-рыканскім порце Сан-Хуане накладзены арышт на савецкі груз цукру, які везлі на борце англійскага судна «Стрэдхэм-Хіл» з порта Сан-Яга да Кубы. У Міністэрстве знешняга гандлю СССР карэспандэнту «Известий» А. Блахіну з прычыны правакацыі ў Сан-Хуане расказалі:

Прыняўшы на борт 9143 тоны цукру, закупленага Савецкім Саюзам у Рэспубліцы Куба, англійскае судна «Стрэдхэм-Хіл» узяло 3 жніўня курс на Адэсу. 5 жніўня карабель нечакана сеў на мель у Карыбскім моры, атрымаўшы пры гэтым сур'ёзныя пашкоджанні. Праз тыдзень «Стрэдхэм-Хіл» прыбыў у бліжэйшы ад яго порт Сан-Хуан.

Каб увайсці ў док для рамонту, давалася выгрузіць паўтары тысячы тон цукру. 20 верасня мясцовыя судовыя ўлады пры падбурхванні кубінскіх контррэвалюцыянераў і іх амерыканскіх натхняльнікаў наклалі арышт на цукар, як на той, што часова знаходзіўся на беразе.

так і на той, што быў у трумах карабля.

У тэлеграме з Лондана фірма, якой належыць «Стрэдхэм-Хіл», паведамляе, што на цукар прэтэндуе так званыя «кредыторы Кубы». Верагодней за ўсё, гэта былі ўладальнікі цукровых плантацый і заводаў.

Цяпер на судне закончаны рамонт, але ўлады не дазваляюць грузіць цукар, які знаходзіцца на беразе. Пуэрта-рыканскі суд запатрабаваў арыгіналы канасаментаў (гандлёвых дакументаў на груз) у пацверджанне таго, што цукар належыць Савецкаму Саюзу. Копіі гэтых дакументаў, якія ёсць на судне, улады не прызнаюць.

У Міністэрстве знешняга гандлю СССР атрымана яшчэ адна тэлеграма з Лондана. Паводле паведамлення капітана «Стрэдхэм-Хіл», у трэцім трыме карабля па невядомых прычынах узнік пажар. Пажар удалося патушыць, але пры гэтым аказалася сапсаванай частка груза. Не выключана, што і гэта з'яўляецца адным са звянаў агульнага ланцуга правакацыі, якія чыняць амерыканскія агрэсіўныя колы супраць Кубы.

ЗША ўжо не раз звярталіся да сваіх саюзнікаў па НАТО — Англіі, Італіі, Нарвегіі, Заходняй Германіі — з патрабаваннем не прадастаўляць гандлёвых суднаў для перавозак грузаў сацыялістычных краін на Кубу. Імпэрыялістаў, відаць, не баяцца нават яўная стратэгія, якая іх чакае. У суднаўладальніках Захаду і так стаяць на прыколе 217 сухагрузных суднаў, агульны танаж якіх перавышае 1 220 тысяч тон, і 134 танкеры грузападымальнасцю 2 076 тысяч тон.

Але Злучаным Штатам не ўдасца дабіцца эканамічнай блакады Кубы. Нават калі ўсе суднаўладальнікі адмовяцца прадаставіць свае судны для перавозкі грузаў маладой рэспублікі, у Савецкім Саюзе і ў іншых сацыялістычных краінах знойдзецца столькі суднаў, колькі спатрэбіцца.

(«Известия», 28 верасня).

Адказваем на пытанні землякоў

ВЫМУШАНЫ КРОК

ЧАМУ ПЕРАНЕСЕНІ ТЭРМІНЫ ДАЛЕЙШАГА ВИЗВАЛЕННЯ АД ПАДАТКАУ РАБОЧЫХ І СЛУЖАЧЫХ У СССР

Прэзідыум Вярхоўнага Савета СССР выдаў Указ «Аб перанясенні тэрмінаў вызвалення рабочых і служачых ад падаткаў з заробатнай платы». Ва Указе гаворыцца, што вырашана часова, да асобнага паведамлення перанесці тэрміны далейшага вызвалення ад падаткаў з заробатнай платы рабочых і служачых, якія належалі вызваленым з 1 кастрычніка 1962 года, і тэрміны далейшага зніжэння ставак гэтых падаткаў, згодна з Законам Саюза ССР ад 7 мая 1960 года «Аб адмене падаткаў з заробатнай платы рабочых і служачых».

якую атрымала насельніцтва ў разліку на год, вылічаецца прыкладна ў 800 мільёнаў рублёў (у новым маштабе цэн).

Трэба адзначыць, што ні ў адной капіталістычнай краіне падаткі за гэтыя гады не былі зніжаны, а ў некаторых — прыкметна ўзраслі. У Злучаных Штатах Амерыкі, паводле заявы афіцыйнага часопіса міністэрства гандлю ЗША, «улады штатаў у 1961 годзе прадпрынялі энергічныя меры для пашырэння сваіх паступленняў з падатковых крыніц». Гэтыя «энергічныя меры», калі называць рэчы сваімі імёнамі, ёсць не што іншае, як новае завінчванне падатковага прэса. Рабочы і служачы ў «вольным» (г. зн. капіталістычным) свеце вымушаны ад 25 да 30 працэнтаў сваёй заробатнай платы аддаваць на ўплату прамых і ўскосных падаткаў.

Савецкія людзі добра ведаюць, што адмена ў нашай краіне падаткаў з заробатнай платы з'яўляецца толькі адным з многіх мерапрыемстваў, якія ажыццяўляюцца Камуністычнай партыяй і Савецкай дзяржавай па павышэнню народнага дабрабыту.

У 1960 годзе завершаны перавод усіх рабочых і служачых на сямі- і шасцігадзінны рабочы дзень. У любой капіталістычнай краіне скарачэнне рабочага дня азначае змяншэнне заробатнай платы і скрытае беспрацоўе. У Савецкім Саюзе беспрацоўя, як вядома, даўно няма, а пры пераходзе на скарачаны рабочы дзень заробатная плата не толькі захавалася на ранейшым узроўні, але і істотна павысілася, асабліва ў нізкааплачваемым работніках.

Адна з самых вострых праблем у нашай краіне — праблема жылля. Камуністычная партыя і Савецкі ўрад вырашаюць яе настойліва і паслядоўна. За апошнія чатыры гады атрымалі новае жыллё каля 50 мільёнаў чалавек, гэта значыць амаль чвэртка насельніцтва краіны. У сёлетнім, напрыклад, годзе на жыллёвае будаўніцтва дзяржавай выдзелена больш пяці мільярдаў рублёў. Апрача таго, вялікае жыллёвае

будаўніцтва вядзецца за кошт сродкаў прадпрыемстваў і арганізацый, а таксама з дапамогай дзяржаўнага кредыту. У выніку за 1962 год жыллёвы фонд у гарадах і пасёлках гарадскога тыпу павялічыцца на 95,6 мільёна квадратных метраў. Пры гэтым трэба мець на ўвазе, што ў СССР квартачная плата з'яўляецца мінімальнай.

Павялічваюцца з кожным годам выдаткі дзяржавы на сацыяльна-культурныя мерапрыемствы. У 1962 годзе яны складаюць толькі па дзяржаўнаму бюджэту 28,7 мільярда рублёў. Гэтыя сродкі дзяржава выдаткуе на дзіцячыя яслі і сады, агульнаадукацыйныя школы, бальніцы і г. д. Калі ў 1958 годзе ў дзіцячых яслях і садах выхоўвалася каля 3,5 мільёна дзяцей, дык у гэтым годзе звыш 5 мільёнаў.

Па меры руху нашай краіны да камунізма павышаецца роля грамадскіх фондаў у задавальненні растуць матэрыяльных і культурных патрэб працоўных. З грамадскіх фондаў выплачваюцца рабочым і служачым дапамога па сацыяльнаму страхаванню, пенсіі, дапамога адзіночкам і мнагадзетным маці, стыпендыі навучэнцам, аказваецца бясплатная медыцынская дапамога, ажыццяўляецца бясплатна адукацыя, забяспечваецца многа іншых выплатаў і ільгот насельніцтву. Возьмем, напрыклад, такую жыццёва важную для працоўнага чалавека справу, як пенсіі. У капіталістычных краінах узносы ў фонд страхавання працоўных ў значнай частцы робяць са свайго заробку, яны, значыць, самі загадзя аплачваюць свае пенсіі. У СССР пенсіі цалкам выплачвае дзяржава. У сучасны момант у нас налічваецца 22 мільёны пенсіянераў, прычым размер пенсіі па старасці складае не менш палавіны заробатнай платы. Выдаткі дзяржавы на выплату пенсій толькі ў сёлетнім годзе складаюць 8,1 мільярда рублёў.

Савецкі Саюз непахісна адстаівае і абараняе заваёвы сацыялізма, справу міру ва ўсім свеце,

нястомна змагаецца за канчатковае пазбаўленне чалавецтва ад агрэсіўных войнаў. Ленінскі прынцып мірнага суіснавання дзяржаў з розным сацыяльным ладам быў і застаецца генеральным прынцыпам знешняй палітыкі Савецкай дзяржавы.

Іменна таму, што для Савецкага ўрада няма нічога вышэй за інтарэсы народа, ён не можа не лічыцца з фактамі наўмыснага абвастрэння міжнароднай напружанасці найбольш агрэсіўнымі сіламі імперыялізму, якія безразважна гуляюць з агнём, наладжваючы правакацыю за правакацыяй супраць Савецкага Саюза і іншых сацыялістычных краін і пагражаючы ўсеагульнаму міру.

Хіба могуць савецкія людзі, усе міралюбівыя народы скідаць з рахунку ўсё больш нахабныя выхадкі зарваўшыхся заходнегерманскіх рэваншыстаў, іх дзікія пагрозы па адрасу Германскай Дэмакратычнай Рэспублікі і іншых сацыялістычных краін? Ці можна праходзіць міма ўзмоцненага згуртавання франка-заходнегерманскага ваеннага саюза, адзін з натхняльнікаў якога — генерал дэ Голь — адкрыта заклікае да «арганізацыі» Еўропы «ад Атлантыкі да Урала»? Ці можна «не заўважаць» ядавітыя грыбы амерыканскіх атамных выбухаў, запуск цэлых серый спадарожнікаў-шпіёнаў, правакацыйныя палёты амерыканскіх шпіёнскіх самалётаў «У-2», стварэнне амерыканскіх ваенна-паветраных і ваенна-марскіх баз ва ўсіх частках свету, у тым ліку ў непасрэднай блізкасці ад граніц СССР і іншых сацыялістычных краін?

Гэтыя факты — і кожны паасобку, і ўсе яны, узятыя разам, — вымушаюць міралюбівыя народы, у тым ліку, вядома, савецкі народ, праявіць пэўную насцярожанасць і прыняць ўсе меры, неабходныя для абароны сваіх краін і для ўціхамірвання агрэсараў.

Савецкая дзяржава не можа і не будзе скарачаць выдаткі на развіццё эканомікі і ўздымаць народнага дабрабыту. Таму яна вымушана пайсці на такі крок, як часовае перанясенне тэрмінаў далейшага вызвалення ад падаткаў рабочых і служачых. Само сабою разумеваецца, што, калі міжнароднае становішча зменіцца, намечаныя партыяй і ўрадам меры па адмене падаткаў з насельніцтва будучы даведзены да канца.

Гэтая мера прадыктавана інтарэсамі народа, інтарэсамі бяспекі нашай Радзімы. Як падкрэсліваецца ва Указе Прэзідыума Вярхоўнага Савета СССР, яна выклікана тым, што ў сучасны момант у нашай краіне праводзяцца важныя мерапрыемствы па далейшаму ўздыму сельскай гаспадаркі і прамысловасці, па значнаму павелічэнню выпуску тавараў народнага спажывання і шырокаму жыллёваму будаўніцтву, якія патрабуюць дадатковых бюджэтных асігнаванняў, а таксама ў сувязі з узмацненнем агрэсіўных прошаў імперыялізму і неабходнасцю ўмацавання абароназдольнасці Савецкага Саюза.

Як вядома, паступовая адмена падаткаў з рабочых і служачых пачалася ў Савецкай краіне з 1960 года.

З 1 кастрычніка 1960 года было спынена збіранне падаходнага падатку і падатку на халасцякоў, адзіночкіх і маласямейных грамадзян СССР з рабочых і служачых, якія атрымліваюць па месцы асноўнай работы заробатную плату да 500 рублёў у месяц (у старым маштабе цэн). Пры гэтым былі значна зніжаны стаўкі падаткаў з заробку ад 501 да 600 рублёў у месяц. З 1 кастрычніка 1961 года ад падаткаў вызвалена яшчэ значная частка працоўных — усе рабочыя і служачыя, якія атрымліваюць па месцы асноўнай работы заробатную плату да 60 рублёў у месяц у новым маштабе цэн (да 600 рублёў у старым), а з рабочых і служачых, якія атрымліваюць ад 61 да 70 рублёў, стаўкі падаткаў былі значна зніжаны.

Такім чынам, значная колькасць рабочых і служачых фактычна ўжо вызвалена ад падаткаў з заробатнай платы. Прамая выгада,

Пішучо
ЗЕМЛЯКІ...

Газета духоўна падтрымлівае мяне

Паважаныя таварышы з Беларускай секцыі Камітэта за вяртанне на Радзіму і развіццё культурных сувязей з суайчыннікамі!

Звяртаюся да вас з падзякай за высыланне мне газеты «Голас Радзімы». Я чытаю яе з вялікай цікавасцю. Не магу нават растлумачыць у пісьме, наколькі яна мяне падтрымлівае духоўна. Паспехі Савецкага Саюза і ўсіх братніх дзяржаў мяне вельмі радуюць.

Дарагія таварышы, мне вельмі падкова трапіў у рукі часопіс «Родина». Я яго прачытаў некалькі разоў, таму што ў ім усё вельмі мяне цікавіць, і рашаюся напісаць вам паклапаціцца, каб ён прыходзіў на маю мяню.

Сам я ўраджэнец вёскі Дзітравічы Камянецкага раёна, але цяпер рэдка даводзіцца чуць беларускую мову. Пішу я лепш па-руску, але чытаю добра як па-руску, так і па-беларуску.

Марк ЖЭГАЛА
Бразілія.

НА ХВАЛІ ЖЫЦЦЯ

Мірны карабель — заводскі цэх — напоўніўся чалавечымі галасамі. Магутныя механізмы ўскалыхнулі сцены, пераборкі. Завіхрылася паветра каля тоўстых вентыляцыйных рукавоў...

Людзі занялі рабочыя месцы. Па вузкім праходзе ідзе начальнік цэха Мікалай Назаравіч Сяргееў. Абапал квадратнымі азёрнамі блішчаць адшліфаваныя металічныя пліты. На ўсіх варштатах разложан інструмент. І варты было прыпыніцца на хвіліну, як яго акружылі маладыя хлопцы.

Начальнік па чарзе віншуе студэнтаў-завочнікаў з пачаткам вучэбнага года, цісне кожнаму руку.

А з Мікалаем Войткам ён чамусьці асабліва доўга гаворыць.

Мікалай — старажыл цэха, завода...

Як ветэрану вайны дарагая прастрэная ў баях гімнасцёрка, так і яму дарагая памяць аб першых днях працы на гэтым месцы.

Надвор'е ў тую восень стаяла дажджлівае. Бывала, так абсцябае за дзень, што і за ноч не могуць выпарыць радыятары ваду з фуфайкі...

— Не думаў тады, — гаворыць хлопец, — што мадэльшчыкам стану. Па спецыяльнасці хацеў кваліфікавацца, — тлумачыць ён, — радыёметрыстам служыў на флоте.

Неяк лёгка трапяталася сэрца ў яго грудзях, калі ў цэху ўстанаўлівалі пажарную сістэму, вадаправод, вентыляцыю, паравое ацяпленне, кран-бэльку. Усё нагадвала аб караблі.

Недалёкай песняй юнацтва для Мікалая празвінеў у цэху званок. І прыпомнілася яму: званілі некалі ў выстраленую гілзу ў яго Голацкай сям'ігодцы. Затым ён вучыўся ў Матроўскай сярэдняй школе Пухавіцкага раёна.

І вось хлопец пайшоў служыць на флот. Ён і цяпер часта жартуе, што ўсё жыццё яго прайшло пад гамонку званкоў. Асабліва памятныя флотаўцы. Гэта не проста рэзкія гукі, а цэлы параграф карабельнага статута. Трэба адрозніць доўгі сігнал ад кароткага, трэба лічыць іх. А на ўсё гэта той ж марскі закон адводзіць долі секунд!

Пасля службы Мікалай без адрыўу ад вытворчасці скончыў сярэдняю школу і паступіў у тэхналагічны інстытут імя Кірава.

— Быццам учора было гэта, — успамінае ён, — а вось чатыры курсы скончыў...

Тады яшчэ сталаром працаваў Мікалай Войтка. Прапаноўвалі яму за мадэлі брацца, але ён адмаўляўся.

— Не хачу ні вас, ні сябе падводзіць, — гаварыў ён. — Мадэльшчыку і мазгам трэба варушыць, і фізічна не менш прыкладацца.

І ўсё-такі Мікалай авалодаў новай спецыяльнасцю. Толькі два гады працуе, а ўжо трэці разрад прысвоілі.

На трэці разрад пры добрай якасці ведаць трэба нямаля. Скажам, хоць бы тое, што адны дошкі раслі хвоймі, другія — елкамі, якія з іх былі на сухадоле, якія на балоце. Што адны раслі марудна, па міліметру два, а другія — па цэламу паўсантыметру.

Апрача ўсяго, трэба ведаць дасканала аб паводзінах старэйшай сястры мадэльнай справы — ліцейнай вытворчасці. І ён, мусіць, добра ведае, таму што браку ў рабоце хлопца яшчэ не было.

Нават цана цвіка ўваходзіць у атэстат сталасці мадэльшчыка. Суседзі ўсміхаліся, калі аднойчы Мікалай сабраў крывыя цвікі з падлогі і пачаў раўняць. А ён, сур'ёзна, стаяў каля пліты, не звяртаючы на іх ўвагі.

Прыпомнілася, як хадзіў ён пасля вайны за тры кіламетры збіраць іржавыя сталёныя канцы праводкі — рэшткі ад нямецкіх ліній сувязі. Потым, як працівіліся ржаўчына, як пружынілі «самародкі» і як аббіваў ён пальцы, заганяючы іх у колік.

Восень 1960 года была асабліва радаснай у жыцці Мікалая: ён ажаніўся. Праз тыдзень пасля гэтага «прыняў прысягу» жыць і працаваць па-камуністычнаму. Сваё важнае слова трымае: зменную норму выпрацоўкі заўсёды выконвае не менш як на 200 працэнтаў, якасць прадукцыі толькі выдатная і добрая. Яму прысвоілі званне лепшага мадэльшчыка змены. За поспехі на вытворчасці і паводзіны ў побыце ставіць у прыклад не толькі рабочым цэха, але і ўсяму заводскаму калектыву.

Суседзі на варштатах не адстаюць ад свайго «маяка», як называюць яны Мікалая.

Яўген Сільвеструк вясной здаў экзамены за другі курс Беларускага політэхнічнага інстытута. Мікалай Тарлецкі вучыцца на чацвёртым курсе сельскагаспадарчага інстытута. А тэхнолаг ліцейнага цэха Барыс Пятроўскі хутка будзе здаваць экзамены за трэці курс політэхнічнага інстытута.

...Мірны карабель — мадэльны цэх Мінскага завода аўтаматычных ліній — напоўнены чалавечымі галасамі. Магутныя механізмы ўскалыхваюць сцены, пераборкі. Віхрыцца паветра каля тоўстых вентыляцыйных рукавоў. І куды ні азірніся, кругом працуюць маладыя, старанныя людзі. Уперадзе іх ветэран завода і цэха, перадавік вытворчасці, чалавек недалёкай камуністычнай явы — Мікалай Сяргеевіч Войтка.

В. МЫСЛІВЕЦ,
мадэльшчык завода
аўтаматычных ліній.

Слуцкі народны гэта рачаў працаваць у канцы 1960 года.

Прафесіянальных артыстаў тут няма, за выключэннем рэжысёра Кацярыны Міхайлаўны Лужанскай. Усё ж астатняе, як кажуць, не народныя артысты, а артысты з народа.

Яўген Міхайлавіч Скалін — манцёр раённай канторы сувязі. Яго гледачы ведаюць як таленавітага артыста. Нямаля ролей сыграў ён на сцэне народнага тэатра. І сыграў удала.

Прыемнага апетыту!

Калі вы жадаеце смачна паабедзець ці правесці вечар з сябрамі, наведайце адзін з мінскіх рэстаранаў.

У сталіцы рэспублікі працуе 11 рэстаранаў, больш трох дзесяткаў сталовых, многа кафе. Нядаўна адкрылася ўтульнае кафе на плошчы імя Перамогі.

У адзін з дзён нам давалося наведаць новы рэстаран «Чайка». Мой сябра ўпершыню ў жыцці прыехаў у Беларусь. Ён хацеў паспытаць беларускія стравы. Афіцыянтка прынесла меню. Нам прапанавалася смажанка, мачане з блінамі і шмат чаго іншага. Прынеслі нам і выдатнае віно вырабу Мінскага віннага камбіната.

Афіцыянтка хутка падала нам заказаныя стравы, пажадала прыемнага апетыту. Мой сябра загаварыў з дзяўчынай. Два гады назад яна скончыла сярэдняю школу і пачала працаваць у рэстаране. Цяпер Ліда Галамака займаецца на ввечэрнім аддзяленні Мінскага інстытута народнай гаспадаркі, паспяхова перайшла на другі курс.

Ліда сказала нам: — Тыдзень назад выйшла замуж. Муж інжынерам працуе.

Сябра мой выйшаў на вуліцу. Праз некалькі мінут ён вярнуўся і прынёс маладой жанчыне некалькі чырвоных ружаў.

М. БУРЫ.

На здымку: афіцыянтка Ліда Галамака.

Фота аўтара.

Слуцкі народны

Нездарма яму аднаму з першых прысвоена званне «артыст народнага тэатра».

А Іван Фёдаравіч Васілевіч — мастак Дома культуры. Ён таксама сыграў многа ролей і запомніўся гледачу. Случачна любяць яго ў ролях генерала Рыбакова («Сын Рыбакова»), кулака Лабіша («Папараць-кветка») і інш.

Слуцкія гледачы чакаюць з'яўлення на сцэне Любы Марціновіч, якая паспяхова дэбютавала ў спектаклі «Меч і ружы». Яна — работніца адной з гарадскіх устаноў. У новым спектаклі выконвае ролю кухаркі Казанец.

Народны тэатр увесь час папаўняецца таленавітай моладзю.

За невялікі прамежак часу малады тэатр ажыццявіў пастаноўку каля 10 спектакляў. Тут «Папараць-кветка» і «Калі ты чалавек» беларускіх драматургаў І. Козела і А. Маўзона «Сын Рыбакова» і «Меч і ружы» рускіх драматургаў В. Гусева і Ю. Чапурына, украінская опера Гулак-Арцимоўскага «Запарожца за Дунаем», «Блудны сын» эстонскага пісьменніка Э. Ранета.

Неаднаразова і з вялікім поспехам калектыв тэатра выступаў на сельскіх сцэнах.

Кожную новую работу свайго народнага тэатра жыхары Слуцка чакаюць з нецярпеннем.

— Глядзіш спектакль у выкананні нашых мясцовых артыстаў, — гаварылі мне ў зале, — і радуешся за іх талент, за іх поспехі.

В. МАКАРЭНЯ.

САСНА ВЫРАСТАЕ ЗА 10 ГОД

Многія дзесяцігоддзі патрэбны, перш чым маленькая хваінка ператворыцца ў магутнае і цудоўнае дрэва. На зямлі змяняюцца пакаленні, пакуль вырастае «мачтавы» бор.

А каштоўная драўніна патрэбна ўжо цяпер. Ці нельга прымусіць сасну расці хутчэй? Дзесяць гадоў назад кітайскі селянін-лесавод Чжоу Шэньван заклаў участак сасновага

лесу, маючы на мэце вырасці сасну паскораным метадам.

Эксперыментальна ім было ўстаноўлена, што ў паскораным росту дрэў добрую ролю адыгрываюць зялёны і травяністы месці, высеяныя паміж дрэвамі. Таленавіты лесавод стварыў найбольш рацыянальную суседнюю шыршыню мікрадрэўня. І вось праз 10 гадоў дрэвы дасягнулі таўшчыні (на ўзроўні грудзей дарослага чалавека) 20 сантыметраў, гэта значыць стандарту дэлавай драўніны.

РАДЫЁ

ДЛЯ ЗАХОДНЯЯ ЕУРОПЫ
Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па сярэднеўрапейскаму часу на сярэдняй хвалі 227 метраў (ці 1322 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін, з 16.00 да 17.00 з 21.00 да 21.30; на кароткай хвалі 30,83 метраў (ці 9730 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін.

Па нядзелях — на хвалях 30,83 метраў і 227 метраў з 8 да 9 гадзін дзін і з 10 да 13 гадзін.

НА БЕЛАРУСКАЯ МОВЕ
па серадах — ад 21 гадзіны 30 мінут па сярэднеўрапейскаму зівому часу на хвалі 50,51 метра (ці 5940 кілагерцаў) і на хвалі 31,48 метра (ці 9665 кілагерцаў) з 10 да 11 гадзін; па нядзелях — ад 8 гадзіны зівому часу на хвалі 30,83 і 227 метраў.

ДЛЯ ЗША І КАНАДЫ
Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па нью-йоркскім часу з 19.30 да 20.30 на хвалі 31,04 метра (ці 9665 кілагерцаў) і 31,23 метра (ці 9605 кілагерцаў) 41,15 метра (ці 7290 кілагерцаў).

НА БЕЛАРУСКАЯ МОВЕ
Па суботах — ад 20 гадзіны 20 мінут па нью-йоркскім часу на кароткіх хвалі 31,04 метра (ці 9665 кілагерцаў) і 31,23 метра (ці 9605 кілагерцаў) 41,15 метра (ці 7290 кілагерцаў).

ДА УВАГІ НАШЫХ ЧЫТАЧОЎ!
На асенне-зімовы перыяд змяняюцца хвалі перадач Беларускага радыё праз радыёстанцыю «Савецкая Беларусь» для суаічыннікаў, якія знаходзяцца за межамі Радзімы. З 15 кастрычніка г. г. яны будзюць вестцыя на наступных хвалі: 50,51 метра (ці 5940 кілагерцаў), 31,48 метра (ці 9665 кілагерцаў), 31,23 метра (ці 9605 кілагерцаў). Як і дагэтуль, перадачы адбудуць адбывацца штодзённа ад 10 гадзіны 30 мінут вечара па сярэднеўрапейскаму зівому часу.

НАШ АДРАС
Мінск, Ленінскі праспект, 77. Дом друку. Рэдакцыя газеты «Радыё».

РЭДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ

Пісьмы братоў

Старэйшыя жыхары вёскі Паташня добра памятаюць, як трыццаць тры гады таму назад развіталіся браты Іван і Яфім Пазняковы. На вачах у мужчын былі скупыя слёзы. Засмучаныя твары сведчылі аб тым, што браты разлучаюцца на доўга, а, мабыць, і на ўсё жыццё. Цяжкія ўмовы жыцця пры панскай Польшчы прымушалі малазямельных і беззямельных сялян пускцца ў пошукі заробку за акіяна. Вырасіў пашукаць лепшай долі і малодшы брат Іван.

Дзе ўзяць грошай на дарогу? Браты прадалі палавіну дома. Выручанай сумы ледзьве хапіла, каб толькі заехаць у Аргенціну.

А што далей здарылася з Іванам Яўстаф'евічам Пазняковым, лепш за ўсё раскажа ён сам у пісьме на радзіму. Каб паслухаць вестку з заакіянскай краіны, у дом да Яфіма Яўстаф'евіча сабраліся суседзі. Усіх цікавіла, што піша з чужыны іх былы аднавясковец.

«Маё становішча няважнае, — паведамляе брату Іван Пазнякоў, — калі быў маладым, дык мяне багацей паважалі. Цяпер нікому не патрэбен. Тут такі парадак: пасля 40 год рабочага не прымаюць на прадпрыемства. Дзяшových рабочых рук хапае, расце лік беспрацоўных. У каго няма кватэры, дык даводзіцца начаваць пад мастом.

Мне, брат, вельмі сорамна перад табой, што не змог у маладзейшыя гады выканаць свайго абяцання: выслаць табе грошы».

Ды адуль яны, гэтыя грошы, маглі быць у рабочага капіталістычнага прадпрыемства, якому плацілі мізэрную плату? Амаль усе прыбыткі ішлі ў кішэню багацей. Іван Яўстаф'евіч не мог нават марыць аб сям'і і таму застаўся халастым: не хапала сродкаў, каб карміць дзяцей.

«Заробкі становяцца з кожным годам ўсё меншымі і меншымі».

мі, — піша далей Іван Яўстаф'евіч Пазнякоў, — а цэны на ўсе тавары ўзрастаюць, кватэрная плата таксама высокая».

У заключэнне свайго пісьма І. Пазнякоў паведамляе: «Ганаруся Краінай Саветаў, радуся поспехам савецкіх касманаўтаў, якія першымі праклалі шлях у космас. Жадаю савецкім людзям новых дасягненняў у развіцці эканомікі, культуры, у барацьбе за мір».

Спраўдным жыццём сталі жыць сяляне і рабочыя былой Заходняй Беларусі пасля ўстанаўлення Савецкай улады. У непрыкметнай вёсцы Паташня таксама адбыліся вялікія змены. У вёсцы ёсць вавецца да 40 гаспадарак — гэта амаль у тры разы больш, чым да людзей. У вёсцы ёсць свая інтэлігенцыя. Сын Гаўрылы Лявонавіча Рудакова Авакум атрымаў вышэйшую адукацыю і зараз працуе дырэктарам школы, дачка Ірына загадвае паштовым аддзяленнем. Сцяпан Васілеў вучыцца на інжынера, Якаў Данілаў працуе настаўнікам. Многія юнакі і дзяўчаты закончылі сярэдняю школу.

Сам Яфім Пазнякоў працуе ў калгасе імя Заслонава на жывёдачкі выйшлі замуж. Сын Палазіі набыў прафесію токара, разам з сям'ёй жыве і працуе ў горадзе Акцюбінску.

Яфім Пазнякоў і ўся яго сям'я выказалі пажаданне, каб Іван хутчэй пакінуў Аргенціну і вярнуўся дамоў. «Будзем рады сустрэчы пасля доўгіх год разлукі, — пішуць яны. — У нас знойдзеца работа кожнаму чалавеку па яго здольнасцях і прафесіі».

Пастаўскі раён, Віцебская вобласць.

М. ЧАРНЯЎСкі.